

напротивъ азъ бѣхъ най доволенъ. Малко слѣдъ това влѣзе и слѣдователя, който искаше да бжде спокоенъ. Заповѣда да ме отвѣдатъ, понеже станало било обѣдъ. Стражата ме откара въ блиска една стая. Тамъ прѣкарахъ до 2 часа, когато наново ме извѣдоха при слѣдователя, който ме покани да седна. Изслѣдването пакъ се започна.

— Вие казвате че сте били до селото Баница. Като е тъй баримъ една пушка не хвърлихте ли срѣщу нѣкои турци за да опитате право ли бие?

— Азъ ви казахъ още по-рано. Менъ ме е страхъ като я гледамъ, па камо ли да гърмя.

— Не знаешъ ли кой рани караула при Дунава?

— Не видѣхъ! Зеръ правото си е право.

— Ами кой съсече телеграфната жица изъ пж-тя като вървѣхте?

— Не помня да съмъ виждалъ даже такава жица.

— Ами кой закла бекчията арнаутина?

— Азъ не помня да съмъ срѣщаль, да съмъ виждалъ, или пъкъ да съмъ чуваль за закланъ нѣкакъвъ бекчия.

— Когато излѣзохте отъ парахода нали ходихте въ селото? Кой уби тамъ черкезина?

— Азъ зная да сме ходили не само въ едно село, а въ повече. И коля, и коне изкараха отъ тѣхъ. Колкото за такъвъ нѣкакъвъ черкезинъ, не зная!

Слѣдователя тука си замисли, една малка пауза послѣдва, слѣдъ което заговори съ по-твърдъ тонъ.

— За послѣденъ пжтъ ти напомнямъ, че не искамъ твоитѣ голословия. Едно нѣщо помни, че азъ съмъ оня, който разполагамъ съ твоята сждба! Че ей сега мога да те пустня, пъкъ мога да те пратя и на бѣсилката. Казвай истината, защото послѣ ще бжде късно!

Послѣдната фраза той изговори съ единъ внушителенъ тонъ, като силно удари съ ржката си о масата и съ краката си въ дюшемето. Това приличаше на »Азъ съмъ капитанъ . . . . .« Спомнихъ си та-